

Andana
editorial

MALEÏDES SABATES

Col·lecció
TRENCAVÍS

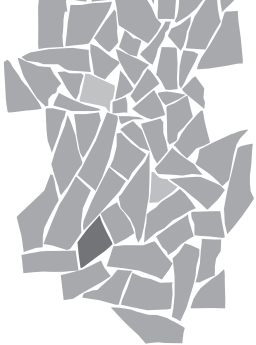

MALEÏDES SABATES

T O M P E R C I V A L

Andana
editorial

*Aquest llibre està dedicat a qualsevol
que alguna vegada s'hagi sentit una mica
com en Will.*

Publicat per primera vegada en anglès per Simon & Schuster UK Ltd
amb el títol de *The Wrong Shoes*

© Text i il·lustracions: Tom Percival, 2024

Traducció: Anna Llisterri

Revisió: Maria Carbó

© Andana Editorial

Av. Aureli Guaita Martorell, 18

46220 Picassent

andana@andana.net

www.andana.net

1a edició: març de 2025

ISBN: 978-84-19913-80-7

Dipòsit legal: V-1167-2025

Impressor: Gràfiques Martí

The mark of
responsible forestry

Queda prohibida la reproducció i transmissió, total o parcial, d'aquest llibre sota qualsevol forma o mitjà, electrònic o mecànic, sense el permís dels titulars del *copyright* i de l'empresa editora. Tots els drets reservats.

Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, els personatges, els llocs i els fets narrats són producte de la imaginació de l'autor o s'han emprat de manera ficcional. Tot semblant amb persones vives o mortes, esdeveniments o llocs reals és pura coincidència.

Font tipogràfica creada al Regne Unit per Sorrel Packham.

PRIMER ACTE

CAPÍTOL 1

AIXÒ NO ÉS CAP CONTE DE FADES.

Tret que sigui un d'aquells contes molt, però molt antics en què bàsicament a un pobre nano que no s'ho espera gens li passen una carretada de coses terribles. Suposo que m'hauria de considerar afortunat perquè cap llop no s'ha disfressat de la meva iaia i ha intentat menjar-se'm, de moment. Però sabeu què? Fins i tot llavors, fins i tot en aquells contes on surt gent partida per la meitat, devorada, mastegada i escopida, sempre acaba havent-hi un final feliç. I aquí hi ha la diferència, sabeu? Perquè això només és la meva vida, i no hi ha res, però res, assegurat.

Bé... això és bastant depriment, oi? Encara no em coneixeu, i ja m'estic posant a fer pena! De tota manera, comencem bé per acabar bé, que diria el pare.

Per tant, suposo que ja podríem començar aquí mateix, i sabeu què? Ara plou. És a dir, no és cap sorpresa, oi? És clar que plou, només per empitjorar-me una miqueta més el dia. Deixeu-me que us ho expliqui... Se m'ha obert la sola de la sabata, just al tros de la planta que toca a terra, com una petita boca burleta que s'obre i es tanca a cada pas que faig. I què significa això quan plou? Ho heu encertat: que se'm mulla el peu!

I a qui li agrada anar amb un peu mullat? Correcte: a ningú!

A veure, sé que les coses podrien anar pitjor, i que s'ha de tenir sentit de la proporció, però tot i això, un peu fred i mullat et pot deprimir força de pressa. Per tant, aquest és el PRIMER PROBLEMA de les meves sabates: deixen entrar l'aigua, cosa que per la part que em toca és una pega fonamental. Però encara que fossin noves de trinca, i no hi entrés gens d'aigua, encara serien horribles. Sempre han estat unes sabates dolentes, des del primer moment.

El pare diu que segurament les podrem fer durar fins al final de curs, amb la condició que jo no creixi més. Crec que era un dels seus acudits, però costa de dir. Abans era fàcil saber quan el pare feia broma: els ulls se li il·luminaven, i a mi també, tot semblava càlid i els dos ens posàvem a riure... a riure de debò, ja sabeu què vull dir.

Ara això no passa gaire sovint.

En tot cas, són les sabates que tinc, i no hi ha manera d'evitar-ho. Pel costat bo, no he de patir perquè ningú me les robi; qui les voldria?

Per tant, m'afanyo sota la pluja, amb l'esperança d'arribar a l'institut al més aviat possible. Suposo que això em fa sonar superestudiós..., però més aviat és perquè allà s'hi

està sec i calent, i us asseguro que ara que estem bastant a l'hivern al nostre pis hi fa un fred que pela!

Per tant això és el que faig cada matí (menys els caps de setmana i les vacances, evidentment): m'arrossego fora del llit, surto per la porta i vaig cap a l'institut. De vegades em trobo amb en Cameron pel camí. És el meu millor amic i viu a l'altra banda del poble..., però podria ser tot un altre món, de fet, un món de portes ben pintades, grans jardins i Land Rovers aparcats als caminets d'entrada.

Però aquest matí en concret no veig en Cameron, ni ningú. Bé, ningú que vulgui veure, però sí que veig en Chris Tucker. És tirant al pitjor. Hi ha nanos a qui sembla que els cau bé, o fan veure que els cau bé, no ho sé. Si he de ser sincer, crec que simplement li tenen por.

Va començar a anar al gimnàs del poble fa una temporada, encara que només faci un curs més que jo i per tant en teoria encara sigui més jove del compte. Però son germà coneix el tio que porta el gimnàs i bé, si a la gent li fa por en Chris, ni tan sols sé la paraula per descriure com se senten amb el seu germà. Bàsicament, no és la mena de persona a qui diries que no, almenys si t'agrada l'aspecte que té la teva cara.

Per tant, ara en Chris va pel món amb el pit tot inflat i els braços gronxant-se apartats del cos, com si tingués uns músculs tan grossos que ja no pot portar els braços enganxats als costats (no els té, i sí que pot), però res d'això no és important, perquè encara que de fet no tingui músculs megagrossos, continua sent un tio força dur —clarament més dur que jo— i ho sap.

A en Chris li encaaanta xerrar una estoneta amb mi. Soc, no sé, com una de les seves persones preferides, perquè es pot ficar amb les meves sabates, el meu abric, la meva motxilla, el que vulgui. Tenim taaan bon rotllo que fins i tot m'ha posat un sobrenom, que ell i els seus «amics» pensen que és la cosa més divertida del món.

De seguida que el veig al carrer, em poso els auriculars i apujo la música per poder fingir que no m'he adonat que és allà. Sembla que ha funcionat fins que noto que m'estiren els auriculars de les orelles.

—Ei, Tot-a-Cent —diu, i els llavis se li caragolen en un somriure—, com va?

—Oh, hola, Chris. Res especial, només... ja saps... anant cap a l'insti.

—Bé, quin pal! —diu.

Arronso les espatlles i intento tornar a posar-me els auriculars, però en Chris no els deixa anar.

—Què, has tornat a fer aquells dibuixets... —En Chris assenyala amb el cap els dissenys que he fet amb retolador permanent a la meva bossa; un somriure com una serp grassa se li escampa per la cara quan acaba la frase.— ...Gargots?

Això és el que fa sempre en Chris. És com un pescador que espera a la vora del riu, tirant la canya, intentant que piquis per poder fer girar el rodet i treure't de l'aigua. Només ho diu per fer que m'empipi, però sabeu què? No funciona: de fet, estic orgullós d'aquest sobrenom.

Fa un parell d'anys, vaig sortir al diari local per haver pintat unes coses a la paret d'un cafè. La propietària era una dona que es deia Sally, amiga de la meva mare. Havia vist els meus dibuixos un vespre a casa nostra i em va demanar que fes uns quants gargots davant dels lavabos del seu cafè. A molta gent li van agradar, i em va demanar que en fes més a la sala principal del cafè. Al final vaig acabar pintant pràcticament tota una paret! Em recordo que vam sortir tots una nit (jo, el pare i la mare, tots junts) per anar a la gran inauguració. Llavors va ser quan una persona del diari va fer la fotografia meva davant de la paret i va dir

que era el noi dels gargots. Molts nanos em van dir així una temporada.

Això fa l'efecte que va passar fa molt temps, i el cafè ara ha tancat. És una pena. La Sally em donava begudes gratis sempre que hi entrava. Us ho asseguro, ara mateix això m'aniria molt i molt bé.

—Au, va, estic segur que tens alguna cosa per ensenyar —insisteix en Chris—. Sempre estàs gargotejant una cosa o altra. A veure!

—Deixa-ho córrer —dic—. Plou a bots i barrals! No penso treure la llibreta aquí fora.

—Només vull mirar —diu, aixecant les mans i arronçant les espatlles, fent que semblí completament raonable.

—Deixa-ho estar, no vull fer tard a classe.

—Ai, sí, quin bon alumne! D'acord...

I ja està. En Chris deixa anar els meus auriculars i s'aparta per deixar-me passar. Trec aire en un petit sospir d'alleujament, sense fer soroll.

Al cap d'una mica, noto una forta estirada per darrere quan em treu la motxilla de l'espatlla d'una estrebada. El pare sempre em diu que me l'he de penjar bé a l'esquena, amb les dues corretges. Per una vegada, desitjo haver-li fet cas.

—Deixa'm anar! —crido.

—Oooh, que valent! —contesta en Chris fent cantarella.

—De debò, tio, vols parar? —Intento agafar la motxilla, però en Chris riu mentre manté el meu braç a distància. Com ja he dit, no és que ell sigui una torre ni res, però el que no he dit és com d'escanyolit soc jo.

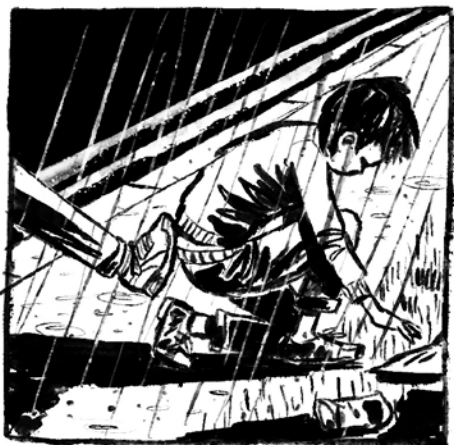
—Què és, això?

En Chris ha tret la meva llibreta d'esbossos i l'aguant oberta amb una mà. Observo com les bales sense punta de la pluja exploten per tot el meu dibuix. La tinta forma bassals i després regalima pel paper mentre el dibuix d'un drac, que s'enrosca per les dues pàgines, es destenyeix i s'escorre. La ferocitat que vaig donar al drac mentre el dibuixava ara no té sentit: la figura poderosa que el cavalca va vestida amb una cota de malla que no pot fer res contra la pluja. Al cap d'un moment, l'ull ferotge i penetrant del drac queda destrossat per la pluja que regalima de la visera de la gorra d'en Chris.

—Ets un friqui de Dungeons and Dragons en secret?

—diu—. És taaan... bé, és molt típic, de fet!

Em tira el quadern d'esbossos. No aconsegueixo agafar-lo ni de lluny, naturalment, i va a parar al tros prim d'herba que hi ha al costat de la vorera.

Quan m'ajupo per recollir-lo, m'empeny lleugerament amb el peu; ni tan sols és una empenta, de fet, només el just per fer-me perdre l'equilibri i caure cap endavant.

—Ens veiem a l'insti, Tot-a-Cent —diu mentre s'allunya caminant.

Veieu què vull dir? En Chris Tucker és el pitjor que hi ha.

CAPÍTOL 2

SI HE DE SER SINCER, TOT AIXÒ D'EN CHRIS

no m'ha amoïnat gaire. Em toca rebre bastant de la majoria de gent. Vull dir, que la majoria de gent no va pel món donant-me empentes. Però pràcticament tothom es fica amb mi. Sobretot per culpa de les sabates.

Sí, ja hi tornem a ser: les sabates...

Suposo que les hauria de descriure. Bé, és fàcil: són lletges. Simplement lletges. Plàstic que intenta imitar cuir, barat, desagradable. Tothom menys jo porta vambes Stan Smith o Nike negres o Reebok clàssiques o alguna cosa semblant, i els altres nois que porten sabates-sabates